

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > בין המצרים 002 משנכנס אב-ממעטים בשמחה תשע

בין המצרים 002 משנכנס אב-ממעטים בשמחה תשע

נמצאים עכשיו בערב ר"ח אב, ננסה קצת בס"ד לגעת אולי במקום שהנפש תחוש יותר את המהות של היום. הרי הידיעות על דרך כלל ידועות כמעט לכולם, לפחות שורשי הדברים. כל אחד מאתנו הרי בודאי יודע מהסיבות למה להתאבל, הצורך להתאבל, אבל, בין ידיעת האדם לבין מה שהאדם מרגיש, על דרך כלל יש מרחק. פעם הוא יותר גדול, פעם הוא יותר קטן, אבל סה"כ של הדברים יש מרחק בין מה שהאדם יודע למה שהאדם מרגיש.

אם נשאל כל אדם, האם צריך להתאבל על חורבן הבית, הוא בודאי יגיד שכן. האם צריך לבכות על כך, כן. האם הוא באמת מרגיש כך, זה כבר כמובן משתנה מאדם לאדם. המינימום של המינימום של הכאב והצער שצריך להיות לאדם, זה על עצם כך שהוא לא מצליח להצטער כדבעי, שהוא לא מצליח באמת לבכות. אם גם זה לא כואב לו, אז הוא רחוק מאד.

ננסה לקרב את הדברים שיהיה לאדם אפשרות ע"י עבודה, ע"י יגיעה, שהוא יוכל אולי להגיע למקום שממנו אפשר לבכות.

אבל בתור הקדמה ראשית, אנו נמצאים עכשיו בכ"ט תמוז, אמונתנו שבכל יום משיח צדקנו יכול לבוא במהרה בימינו, הרי שהדברים הם על תנאי.

יתר על כן, הדברים שיאמרו הם לא עצה לתשעה באב של השנה. אין עבודה שיכולה לעבוד מכ"ט תמוז שהאדם יגיע לט' באב והוא כבר פתאום יפתח לבו והוא ישתנה, אין כזה דרך. מי שמכיר כזו דרך, אדרבא אני ישמח לשמוע. אולי זה יעזור לשנה הבאה. ה' יעזור שמשיח צדקנו יבוא עוד היום והדברים יהיו דרשה בלבד ולא נצטרך למעשה. אבל עבודתנו להכין את עצמנו, וזה מה שננסה לדעת איך לגעת בדברים.

הרי בדרך בשר ודם למשל, האדם שומע דבר שמחה, האם הוא צריך הכנה לשמוע את אותו שמחה. על דרך כלל הוא שומע דבר שמחה, דבר שמשמח באמת את לבבו של אדם, הוא שמח מיד. אפילו שהוא לא ידע מזה קודם, הוא לא חשב שהדבר יקרה בכלל, הוא לא ציפה לאותו מאורע, ברגע שהוא שומע - הוא שמח. עד כדי כך שלפעמים, "ויפג לבו כי לא האמין להם", השמחה יכולה להיות יותר מדי קיצונית.

וכן להבדיל כאשר האדם שומע על דבר צער נורא בלי הכנה, גם זה פועל על הנפש של האדם. אז מדוע נפש האדם לא מתפעלת על דרך כלל מחורבן הבית. הסיבה הראשונה כמו שאומרים חז"ל, זה נקרא אבלות ישנה. יש אבלות חדשה, מי שמת לו מת, יש אבלות ישנה. כל דבר שישן אצל האדם אזי האדם מתרגל אליו, זו סיבה אחת.

סיבה שניה, כי האדם לא מרגיש שהבית חרב. הוא יודע שהבית חרב, אבל האם הוא מרגיש שהבית חרב. זו שאלה לגמרי לגמרי שונה.

הבית חרב קרוב לאלפיים שנה, את זה האדם לא רואה. גם אם הוא רואה את מקום החורבן, אבל כל דבר האדם מכיר מהפכו, כמו שאור האדם מכיר מתוך החושך, לבן הוא מכיר מתוך השחור, אז את החורבן הגמור האדם יכול להכיר מתוך הקיום. ומחמת שבגוף הזה שאנו נמצאים בו היום לא היינו בזמן הקיום, אז אין לנו הכרה מוחלטת בחורבן.

הכרה מוחלטת בחורבן באה מתוך הקיום המוחלט, עד כמה שאין לנו נגיעה בקיום המוחלט אז גם נגיעה בחורבן קשה לנו לגעת. קשה לנו כלומר, שיש דרך כן להגיע לאותו מקום, רק זה יוצר נקודת קושי.

א"כ, עומק סיבות הדבר למה קשה לאדם באמת להצטער על חורבן הבית. הסיבה הראשונה כי זה אבלות ישנה. הסיבה השנייה היא כי האדם לא ראה את החורבן, אלא הוא רק שומע, או רואה את מקום החורבן, לכן זה שכל ולא רגש. והסיבה השלישית שבעומק היא נעוצה בשניה, כי כל דבר האדם מכיר מהפכו, אם הוא מכיר מהפכו, צריך להכיר את הבנין כדי להכיר את החורבן.

נלך שלב אחד יותר קדום. הענין של צער, שמחה, כאב, דמעות, הרי הוא לא מגיע מהשכל, והוא לא מגיע מהדעת שבמח בלבד, אלא הוא מגיע מצירוף הדעת ללב. לב שהוא חי, לב שהוא פועל, לב שהוא נושם, אז הוא מרגיש את המציאות. ככל שהאדם רגיל לעשות, או רגיל לחשוב, ולא רגיל לחיות, לנשום, להרגיש דברים בעצם, הרי שהוא רחוק מהשמחה של השלשה רגלים, הוא רחוק מהקרבה של עשרה ימים שמראש השנה ועד יום כיפור, והוא רחוק מהכאב והצער של תשעת הימים עד תשעה באב, שהוא הקצה האחרון שלו.

אם אדם לא מרגיש את הצער, זה הענף. השורש כלומר, שיש כאן שורש בבנין הלב מעיקרא שיש בו נקודת חסר. על דרך כלל זה לא פרט בנקודת החורבן, יש כאן שורש מעיקרא בלב, מי שהלב שלו חי נכון כל השנה, הוא לא צריך לעבוד על כך להצטער בתשעה באב.

"עיני עיני ירדה מים", זה נעשה אצלו כמעט באופן של ממילא. משל למה הדבר דומה, ישנה אלמנה שבעלה נפטר, כל דבר קטן שמזכיר לה את בעלה, גורם לכך שהיא מתחילה לבכות. ודאי שהיא לא חושבת על זה כל היום על דרך כלל, אם היא חושבת על זה כל היום אז זה כבר קיצוני וזה קשה. אבל כשהיא נזכרת, הלב שלה פתוח לדבר ובאופן טבעי הוא בוכה.

האם אדם צריך לעמול כדי להתבונן, הוא קונה ספר עב כרס שכתובים בו כל מאורעות מזמן חורבן הבית, עם פירושים, ועי"כ הוא מצפה שהוא יתעורר, הוא יכול קצת להתעורר, אבל זה כמשל לאדם שלבו איננו פועל ויש לו הנשמה מלאכותית, זה גם הצורה הזו.

אם אדם צריך שיסבירו לו, והוא צריך להגיע לידי מצב שהוא צריך לקרוא דברים, או להתעמק ולעיין ואולי הוא יצליח להוציא דמעה מתוך עיניו ויתר על כן, זה עוד ראייה ברורה שהלב שלו לא מתפקד כל השנה נכון, לא קשור עכשיו לתשעת הימים, תשעת הימים רק גילו לו את המצב של הלב במשך כל השנה, אם הוא זקוק לראייה.

לב פועם, לב חי, זה צורת התפיסה לכל השנה כולה. ואז האדם שמגיע שלש רגלים, הוא חי את שמחת החג. שמגיע עשרת הימים הראשונים של תשרי, אז הוא חי את הקרבה יותר. ושמגיע זמן של אבל, של צער, אז הוא בוכה.

הרי זה ברור ופשוט לכולם, שאדם רח"ל שאבל על אביו ועל אמו, מתו מוטל לפניו, הוא עוד אונן, הוא עוד לא הגיע לזמן אבלות, ורואים אותו בנ"א שהוא לא מצטער ולא בוכה, אז הם מביאים לו ספר לעיין בו מדוע צריך להצטער בו במות אביו ואמו. הוא מבקש לדחות את ההלויה בכמה שעות, כי הוא צריך ללמוד את הספר בעיון. בלי להיכנס לבעיה אם מותר בתלמוד תורה או לא, אבל, כמו שמותר לו ללמוד הלכות אבלות לצורך אז גם את זה יהיה מותר. הרי זה פשוט לכל בר דעת שמשוהו כאן לא נכון בשורש.

אין עצה להצטער על חורבן הבית, אין עצה לבכות על חורבן הבית, יש דרך איך לפתוח את הלב במשך כל השנה, ואם הוא פתוח במשך כל השנה, אז שמגיע זמן שבו יש יותר גילוי לחורבן, שם הלב שלו כואב ובוכה.

נחמד יותר. הרי החורבן זה דבר נעלם, רחוק מאתנו, אבלות ישנה. יש חורבן פרטי ויש חורבן כללי, החורבן הכללי הוא חורבן בית המקדש שחרב, וחרב לדורות. החורבן הפרטי של כל אדם ואדם, "ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד. ואצל כל אחד ואחד שהשכינה איננה גלויה בתוכו באופן ברור, זה החורבן שלו.

אם אדם אין לו צורת חיים של השגת בנין בית המקדש בלב הפרטי שלו, וצער על העדר הבנין הפרטי שלו, לא יכול להיות שפתאום יבוא תשעה באב והוא יבכה על החורבן הכללי. אם אין לו את הפרטיות של אותו דבר אצל עצמו, שיש לו הכרה מהו בנין פנימי בתוך הנפש, ויש לו צער עמוק על העדרו, לא יכול להיות מצב שכשיבוא פתאום חורבן הבית הוא יצטער. ואם הוא יצטער, חלק גדול מהפעמים זה התרגשות בעלמא שלא באה ממקום הבכי האמיתי.

יש משפט חמור של אחד מרבותינו שאמר, שכמו שיש צואת האוזן ויש צואת האף, אז גם יש צואת העיניים, והיא דמעות. לא שח"ו כל הדמעות הם צואת העיניים, זה פשוט שלא. אבל לא כל דמעה היא דמעה אמיתית.

יש לב, בתוך הלב, "צור לבבי וחלקי", זה הקב"ה כביכול, ועל גביו נמצאים כל רצונות האדם, כל אחד ואחד רצונותיו באשר הוא אדם. כל זמן שרצונות הנפש הפרטיים של האדם ממלאים את לבבו, הוא לא חש את הגילוי של הקב"ה בתוך לבבו

באמת. ואם הוא לא חש את הקב"ה בתוכו באמת, אין לו בנין של נפש של בית המקדש פרטי.

ואז אם הוא מחפש עכשיו עצה, שכשמגיע תשעת הימים, שמגיע לאחר מכן ערב תשעה באב, מגיע תשעה באב עצמו, כואב לו שהוא לא בוכה, ראשית כמו שאמרנו ב"ה שכואב לו שהוא לא בוכה, אבל איך הוא רוצה לבכות, וכי אדם יכול לבכות על דבר שהוא לא מאד רוצה אותו.

אדם בוכה על מה שהוא באמת רוצה, ככל שהרצון יותר חזק והדבר איננו מושג אצלו, הוא יותר מסוגל לבכות עליו. ככל שהרצון פחות חזק והרצון לא מתמלא, הוא פחות יבכה עליו, זה פשוט. אם הרצון העמוק שנמצא בנפש האדם, שהוא הרצון שהאדם רוצה באמת שיהיה לו גילוי של אלוקים בקרבו, שהוא יחוש אותו, שהוא ירגיש אותו, זה מה שעומד לנגד עיניו במוחו ובלבבו במשך השנה, שמגיע היום של תשעה באב, יש לו נקודה של צער על ההעדר הפרטי שלו בינתיים, ההעדר הכללי זה עוד סוגיא שבעז"ה נשתדל עוד לגעת בה.

אבל אם יש לו א"כ נגיעה בפרטיות שלו, שהוא מכיר הכרת אלוקים בקרבו, והוא מכיר את ההעדר של אותו הכרה לפי ערכו מה שחסר לו, וזה מה שהוא רוצה בחייו, שם יכול לבוא נקודה של צער ובכי. אבל אם ההכרה הזו היא הכרה של שכל, וק"ו אם זה אפילו לא הכרה של שכל, אין מקום לבכי.

מי שלא בוכה במשך כל השנה מידי פעם בפעם, אין לו לצפות שפתאום יבוא יום ופתאום הוא יבכה. היהפוך כושי עורו. אין דרך להתהפך ביום ואין דרך לשנות את החיים ביום. יש דרך לעמול לאורך כל השנה כולה, שנה אחרי שנה, לטהר את הלב באמת, ולב חי בוכה על האמת כשהיא נעדרת.

תשעת הימים הללו זה תשעה ימים שבעצם, בלשון חיצונית, זה רק סימנא בעלמא לאדם מה מדרגת לבבו כל השנה כולה. אם לבבו טיפה פתוח יותר, אז הוא יכול לפרוץ בבכי מתוך ההכרה שהוא מרגיש איפה הוא נמצא. כבר על זה אשריו וטוב לו.

הרי הדין הוא שמשנכנס אב ממעטים בבנין של שמחה, כמו שמובא בפוסקים, שכל בנין שאיננו לצורך או כל עסק שאיננו לצורך, האדם צריך למעט בו, ולא דוקא של שמחה ממש. כיום זה קצת שונה, כדי פרנסתו, אבל זה מעיקרא דדינא.

מה עומק הדבר שהאדם עוסק בתשעה ימים הללו רק מה שכדי צרכו ויותר מכך ותו לא. אז בשלמא מה שהוא עוסק לדברים שהם שמחה, ברור שאסור, אבל למה דבר שהוא איננו שמחה והוא יותר מכדי צרכו שלא יתעסק בו.

אז בודאי שפשוטם של דברים שעי"כ הוא מסיח דעתו מהאבלות. אבל בעומק יותר, הסחת הדעת מהאבלות, עומק עניינה, שהלב של האדם תפוס בדברים אחרים בחיים.

נחמד יותר, יש לאדם שמחה ויש לאדם עצב, צער, בכי. הבית שחרב, הוא מחייב אותנו לבכי, הוא מחייב אותנו לצער. וכי האדם מצטער על כך כל השנה כולה, אז איך הוא יחיה? וכי האדם מסוגל לחיות שנה שלמה שכולה צער. אז אולי לכן תחמו את הזמן של הצער לתשעה ימים כדי שנוכל לעמוד בזה, ואולי לתיקון חצות בכל יום למי שזך שאז זה הזמן שהוא יפנה את לבו לצער. לא זו ההגדרה בעומק.

ההגדרה היא לגמרי לגמרי שונה. ההגדרה היא שאדם שרצונותיו החיצוניים הופשטו, אז הוא שמח וגם יש לו צער. וזה לא דבר שבא יום כך בלבד ויום כך בלבד, אלא הם שני עומקים פנימיים בתוך נפש האדם, שיש לו מקום לשניהם. ודאי שפעם זה יותר מתגבר ופעם השני מתגבר, אז זו מערכת כפולה.

כשמגיע לאדם השלש רגלים, אז אולי הוא עדיין יכול לצייר בדעתו מכח דמיונו הרחב שהוא שמח בחג. יש לו סיבות חיצוניות שיכולות לגרום אולי לנקודות שמחה, אין שמחה אלא בבשר ויין, אז יש לו כלים, אולי הוא מצליח קצת לעורר את עצמו לשמחה. אבל אם בתשעה באב הוא לא בכה, אז בפסח הוא לא שמח באמת. מאותו מקום של שמחה בנפש, מאותו מקום מגיע נקודת הצער. זה לא שני סוגיות.

שמחה וצער הוא דבר והיפוכו. כל דבר והיפוכו המקום שלו בשורש הנפש הוא אחד. אם אין את החלק של השמחה הגמורה, אין את הצער הגמור. כפי ערך השמחה כך ערך הצער.

דוד המלך אמר על עצמו: "ולבי חלל בקרבי", אחרי שלבו היה חלל בקרבו הוא מתאר על עצמו הרבה מאד מצבי נפש בספר תהילים. מצבי שפלות, מצבים הפכיים, מצבים של צער, מצבים של שמחה, לשונות רבים. כמו שידוע שדוד המלך כתב בספרו את כל מצבי נפש האדם שיכולים להיות. מאיפה זה בא? מה"לבי חלל בקרבי". הוא הפשיט את מה שנמצא בגלדים החיצוניים של הלב, אז הוא בקע למקום הפנימי של הלב, משם השמחה, משם הצער, ומשם כל ההרגשות כולם שהם

מה שממעטים במשא ומתן שאיננו של שמחה אבל הוא לא כדי חייו, עומק נקודת הדבר, לא רק כפשוטו שהוא לא יסיח דעתו מהאבלות, אלא אם יש לו מקום בנפש להתעסק בנפש להתעסק במשא ומתן שאיננו כדי חייו, אז הוא לא קשור למהותו של יום, אז הלב שלו רחוק מהמקום הנכון.

האדם בעצם רוצה לעשות את אותו משא ומתן, רק שנפסק בשלחן ערוך שלא יעשה, אז הוא לא עושה. ב"ה שהוא מקיים, אבל הוא רחוק מאד מהתכלית של הדבר. הביטול של מעשה הוא כלי לבטל את רצון הלב ולגעת באותו מקום שהוא רוצה רק את כדי חייו מהעולם הזה ותו לא, ומכאן ואילך לבו חלל בקרבו לחיות את האמת.

הביטול המעשי הוא כלי לביטול העמוק בתוך הנפש שהאדם נוגע באותו מקום פנימה שרצונותיו הם רק מה שצריך לרצות. זה "לבי חלל בקרבי". זה המקור בנפש האדם לשמחה, וזה המקור בנפש האדם לעצבות, וזה המקור בנפש האדם שמשם האדם יכול באמת לבכות.

למה תינוק בוכה בכהרף עין, למה אדם מבוגר על דרך כלל קשה לו לבכות בכהרף עין, רק בדברים יותר קיצוניים. כי תינוק הרצונות שלו הם פשוטים, הם פורצים מיד החוצה. אדם מבוגר אז הנפש שלו כבר יותר ויותר סבוכה, אז עד שהרגשות שלו יוצאים החוצה, יש לזה כל מיני מסכים שהם צריכים לעבור. עד המסך החיצוני שמפני הזולת הוא לא בוכה, וכדומה.

אם אדם חי פשוט, הוא חי כאותו מקום פשוט של נפש האדם של כגמול עלי אמו, שם הבכי מגיע באופן טבעי, שם השמחה מגיעה באופן טבעי. כמו שהאדם שהוא נמצא בחום אז חם לו באופן טבעי, וכשהוא נמצא בקור אז קר לו באופן טבעי, אלו הם תכונות גוף. כך תכונות הנפש במקביל לזה, זה שמחה וצער, בכי. אם הנפש נמצאת במקום הבריאה שלה, במקום הפשוט שלה, היא שמחה באופן טבעי, והיא בוכה באופן טבעי.

עבודת האדם היא לא לעמול בכדי להגיע למצב שהוא יוכל לבכות, לא זו הדרך, לא זו הצורה השורשית של הדברים. עבודת האדם היא להעמיד את הלב שלו במקום הנכון, בצורה הנכונה, וכשהוא מעמיד את הלב שלו במקום הנכון, בצורה הנכונה, משם הוא בוכה, משם הוא שמח, ומשם הוא נקרא אדם חי, "בן איש חי".

לכן, זה מה שאמרנו בראשית הדברים ממש, אין דרך להציע לאדם מכ"ט תמוז להגיע לידי בכי בט' באב. ואם הוא יגיע לידי בכי, זה לא מהמקום האמיתי, אלא הוא עשה עבודה ארוכה קודם לכן.

הדרך היא אחת, והיא פשוטה מאד, היא ארוכה מאד, והיא עקבית מאד, והיא יסודית מאד, אבל היא גם אמתית מאד. מהי הדרך? זה דרך חיים שלא קשורה רק לזמן של המאורע שלנו, זה דרך חיים שהאדם מפשיט את הרצונות שלו בתמידות לאורך כל השנה כולה, "בטל רצונך מפני רצונך", כאשר האדם מפשיט את הרצונות שלו לאורך כל השנה כולה, רצון אחרי רצון.

כמו שכתוב בחזו"א באגרותיו, שכל שבירת הרצון היא אחת מאבני העזרה שהאדם בונה. האדם נבנה בבחינת סתירת זקנים בנין, מהו סתירת זקנים בנין, הרי אנו רוצים לבנות בית המקדש, מהו סתירת זקנים בנין, סתירת הרצונות, זה אחר זה, בעקביות, היא הבנין של בית המקדש בנפש הפרטית של האדם בתחילה, ולאחר מכן של כל הקומה כולה של הכנסת ישראל.

אבל, אם האדם רוצה להישאר עם כל רצונותיו, והוא רוצה גם לרצות לבכות, וגם לרצות לשמוח, וגם הוא רוצה שיהיה לו אשה טובה וילדים טובים ובריאות ופרנסה ושפע וכבוד, ו... ו... ו... אז שמגיע הימים הללו, הוא באמת לא יכול למצוא את עצמו בכלל.

השאלה היא מאד מאד פשוטה, ומאד מאד שורשית. מהי הצורה שהאדם חי בה כל החיים כולם, כל אחד מאתנו יש לו קשיים, אבל מה השורש של כל הקשיים כולם שיש לכל אחד מאתנו, רצונות שלא מצליחים לצאת לפועל. יש את מה שהאדם רוצה לעשות את רצון בוראו, זה הרצון היחיד שהאדם צריך להוציא אותו לפועל. שאר כל הרצונות, גם אם לפעמים הוא צריך להוציא אותם לפועל, זה בבחינת "חנוך לנער על פי דרכו", שאי אפשר לקפוץ בבת אחת מדרגה אחר מדרגה, ולכן הוא צריך להוציא את אותם רצונות מהכח לפועל זמנית, אבל התפיסה של הנפש איזה רצון האדם צריך להשאיר שהוא יהיה רצון בנפש קבוע, רק רצון אחד בלבד - "רצוננו לעשות רצונך", זה הרצון היחיד.

שאר כל הרצונות כולם, עבודת האדם לבטל אותם בזה אחר זה, בהדרגה, באיטיות. אם האדם עובד בצורה הזו במשך כל השנה כולה, מתוך תפיסה שזו עבודת החיים של כל הקומה כולה, חייב להיות שמשנה לשנה הוא ירגיש יותר את עומק

החורבן, הוא ירגיש יותר את עומק הכאב, והעיניים שלו יורידו דמעות ממילא.

אבל הני מילי שהאדם תופס את הווית החיים שעניינה ביטול הרצונות כולם, רק רצון ה' באמת. אם אדם תופס את זה כמילתא של אין ברירה, בדיעבד, בין כך ובין כך הקב"ה גוזר והוא בסוף יעשה מה שהוא רוצה, אז עדיף לי לבטל את רצונותיי, אי אפשר להגיד שזה לא כלום, אבל לא זו צורת החיים.

ננסה להוריד את זה טיפה יותר למעשה. הרי חז"ל אומרים, הגמ' אומרת כידוע, שאפילו אם אדם הכניס ידו לכיסו ורצה להוציא סכום מסוים של ממון, והוא הוציא סכום אחר, גם זה ייסורים. אז ודאי שכאשר זה קורה לאדם, על דרך כלל האדם לא חושב הרבה ומפשפש עוד פעם בכיסו, אם הוא טיפה חושב אז הוא אומר שזה יסורים, ואם הוא עוד טיפה חושב, אז הוא גם מקבל אותם באהבה. אבל לא זו הנקודה בכלל.

מה העומק של הענין של היסורים שיש לאדם. הרי בית המקדש חרב על עוונות, בית ראשון כידוע ע"ז גילוי עריות שפיכות דמים, בית שני שנאת חנם, וכו', עוד טעמים רבים שכתובים בחז"ל. העוונות הם אלו שמחריבים, הייסורים הם אלו שממרקים. מה עומק הדבר שהייסורים הם אלו שממרקים.

צריך לדעת, שכמו שמבואר בדברי רבותינו, שלא אצל כל אדם הייסורים ממרקים. מה העומק של הענין של הייסורים שהם ממרקים, מה עוזר שהאדם סבל. אדם רח"ל חילל שבת, לאחר מכן הוא סבל ייסורים, איך הייסורים הללו ימרקו את העון שלו. מדוע יסורים הם בעצם תרופה לעבירה, איך הייסורים פועלים שהם מרפאים את העבירה.

עומק הדבר. כל עבירה שהאדם עבר זה במילים מאד פשוטות, רצון לא אמיתי שהוא הוציא אותו מהכח לפועל, זו כל עבירה. אם אדם עבר עבירה שהוא לא רצה בה כלל, זה דין של אונס, אונס רחמנא פטריה, הוא לא חייב. אם הוא עבר אותו אפילו בשוגג, סימן שהיה לו מעט רצון, וק"ו במזיד, זה רצון שיצא מהכח לפועל.

מה התיקון של אותו עון, אז אם האדם למשל גזל, אז "והשיב את הגזלה אשר גזל", יש לו גם מה לתקן במעשה ממש, וכן ע"ז הדרך בשאר מצוות שאפשר לתקנם, לאו הניתק לעשה. אבל ברוב המצוות אין מעשה שאפשר לתקן מה שעשיתי, אדם רח"ל הרג מישהו, אדם רח"ל אכל מאכלות אסורות, איך הייסורים פועלים את אותה נקודת תיקון. הם עוקרים את שורש נקודת הקלקול.

שורש נקודת הקלקול היא עצם הרצון לעבירה, העבירה בפועל היא הוצאה מהכח לפועל של הרצון, אבל עצם העבירה, שורש העבירה מהי, שורש העבירה היא עצם הרצון, שיצא מהכח לפועל, אבל שורשו עצם הרצון.

כאשר האדם בא לתקן, כמו שבע"ז נאמר שיש דין לשרש אחריה, שצריך לעקור אותה מהשורש. כל העבירות כולם אם האדם רוצה לעקור אותם משורשם, איך הוא עוקר אותם משורשם, עקירתם משורש זה עקירת הרצון של הדבר.

זה סודם בעומק של יסורים. מה שייסורים ממרקים עונותיו של אדם, כל הגדרת יסורים, זה שאני רוצה משהו אחד, והייסורים פועלים נגד רצוני. אם היסורים עשו את מה שרציתי, זה לא ייסורים. כל ייסורים מהותם נגד טבעו של האדם, נגד רצונו של האדם.

מה עומק הדבר שהאדם מקבל ייסורים באהבה. אז בודאי שפשוטם של דברים, הוא מקבל ייסורים באהבה כי עי"כ יתמרקו לו העוונות. יתר על כן הוא מקבל ייסורים באהבה מכח האמונה שכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד.

אבל בעומק יותר, הוא מקבל ייסורים באהבה, שכל יסור בי' שובר לו את הרצון של האיסור בא'. כל יסור ויסור שיש לו, כל פעם שבאים עליו ייסורים, הוא מבטל את הרצון לעבירה, ולא רק את העבירה בפועל שהיא מעשה שכבר נעשה ואי אפשר לעקור אותו, הוא כבר עבר מן העולם.

כאשר אדם עשה מעשה של עבירה, העבירה עברה מן העולם כביכול. אבל רצון, עדיין יש נקודת הרצון. הייסורים באים למרק ולזכך את עומק תוקף הרצון שיש לאדם שהוא לא רוצה לעשות את רצון בוראו.

ייסורים א"כ ממרקים עוונותיו של אדם הני מילי בעומק מתי, האם לפני הייסורים ואחרי הייסורים, הרצון שלו נתקן, או שהגוף שלו סבל. יכול להיות שהאדם עבר הרבה מאד ייסורים, אבל מי שסובל זה הגוף, הרצונות שלו, אדרבא הם רק התחזקו. כל זמן שהוא סובל ייסורים הוא לא יכול להוציא את רצונותיו מהכח לפועל, והוא משתוקק מתי יבוא לידי שכבר הייסורים ילכו ואני יוכל לעשות את רצונותיי. אין הכרח בכלל שאם אדם עובר יסורים שהרצונות שלו הלכו ונתקנו.

הרצונות של האדם הם בעצם אל זר שבקרבו, הם הכוחות שמחריבים את הבית המקדש הפרטי, זה לא דרשה ורעיון, זו מציאות מוחלטת! שאנשים קוראים על דרך כלל את דברי חז"ל "ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד, אז הם תופסים שזה רעיון. זה לא רעיון, זה מציאות מוחלטת. כל דבר שיש בכלל ובמקום, הוא קיים בפרט בנפש, הוא קיים בכלל במקום בבית המקדש, הוא קיים בפרט בנפש, שזו השראת השכינה, גילוי הקב"ה בליבו של האדם. ומה שמונע לאותו נקודת גילוי, זה הרצונות שהם אינם אמת, שנמצאים בקרבו.

כשהוא מבטל את רצונותיו, אחד לאחד, כאן הוא מגלה את המקום הפנימי בנפש שיכול להיות גילוי של נקודת אלוקות בקרבו. הגילוי של נקודת אלוקות שבקרבו, היא זו שמחברת אותו לחיים.

מה המודד של אדם אם הוא רוצה לדעת במשך תקופה אם באמת הוא בדרך הנכונה או לא. אם בין התקופה הקודמת לתקופה הנוכחית הרצונות של האדם הלכו ונתמעטו, הרצונות השליליים, ונתחזקו אצלו יותר הרצון לעשות את רצון בוראו, זו העמדה נכונה של הנפש שהיא בריאה.

אם הרצונות נחלשו מחמת שהוא התיימשך מלקיים אותם, לא זה בנין הנפש. אם הרצונות של האדם התבטלו כי הוא שבר אותם על מנת לגלות את הרצון הפנימי, זו צורה של החיים שהוא רואה שהנפש מתקדמת.

כל קנין צריך כוונה לקנות אותו, הלב נקנה גם כן במעשה של קנין. איך הלב קונים אותו, בשבירת הרצונות. אבל כמו שמעשה קנין האדם עושה משיכה הוא צריך להתכוון לקנות, הוא עושה הגבהה הוא צריך להתכוון לקנות, כך כאשר הוא שובר את לבבו הוא צריך להתכוון לשבור את הרצון החיצוני על מנת לגלות את הרצון האמיתי הפנימי של הנפש.

מי שניסה מעט יודע, שכמו להבדיל יום חם בחוץ, האדם מתקלח הוא מרגיש רענן, כך להבדיל בנפש האדם, כאשר האדם שובר רצון באמת, באמת, הוא מרגיש טוהר, הוא מרגיש ניקיון, הוא מרגיש טהרה.

הטהרה הזו, היא המהלך של החיים שהאדם צריך לבנות, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, חודש אחרי חודש, עד שהוא מגיע למקום ש"לבי חלל בקרבי", כל אחד לפי ערכו. מאותו מקום פנימה, הנפש שמחה, והנפש מצטערת ובוכה.

צריך להבין, שצריך לשנות את שורש תפיסת החיים מעיקרא. אני יתן דוגמא, ב"ה בהרבה מקהילות ישראל מגיע ליל תשעה באב, אז בכל אתר ואתר לפי עניינו, מחפשים אדם שיעורר קצת את הציבור, ולפעמים זה גם מועיל מעט, אבל יותר ממעט זה לא מועיל. יש אדם שע"י מה שהוא עצמו מדבר, שע"י שהוא מדבר הוא בעצמו מתעורר, ועי"כ גם אחרים קצת מתעוררים, ובסה"כ כולם ביחד מגיעים לאיזה שהיא נקודת התעוררות.

אבל, זה ברור, ברור מה לא נכון, פשוט מאד מה לא נכון. פשוט מאד שאדם לא יכול לבנות בנין של עשר קומות בדרשה אחת, וברור שגם אדם לא יכול לבנות את הנפש שלו בדרשה אחת. בחודשים האחרונים התפרש לי פרוש חדש בפסוק, הפסוק אומר "האמנתי כי אדבר", בכדי לדבר צריך הרבה אמונה, שהדברים לא יהיו בבחינת דברים לבטלה.

הרי הדרשות הם דרשות, האמת היא אמת, דרשה לעולם לא יכולה להביא את האדם כמעט לשום מקום, כמעט לשום מקום. מעט שבמעט שבמעט היא יכולה להביא את האדם, ותו לא. הדבר היחיד שיכול לשנות את האדם, זה מה שהוא עובד עם עצמו באמת, ולזה אין תחליף.

מה עוד צריך לקרות כדי שהדברים יהפכו לצורת חיים ולא לידיעה והתעוררות, הרי גם כאשר מגיע זמן השמחה זה הופך להיות התעוררות, שמגיע זמן הצער שצריך לבכות זה הופך להתעוררות, אין לזה קיום מעיקרא, זה לא שזה בטל לאחר זמן, אין לזה קיום מעיקרא.

משל למה הדבר דומה, ילד זורק עפיפון ללמעלה, למה הוא לא ממשיך לטוס עשר שעות כמו מטוס שטס מכאן לארה"ב, כי מעיקרא אין לו מנוע, אז גם כאשר הוא התרומם, זה איזו שהיא דחיפה קלה, שכל אחד רואה מיד שהדחיפה קלה לא יכולה להחזיק יותר מכמה דקות במקרה הטוב, ועל דרך כלל כמה שניות.

יש כאן שאלה בסיסית, בסיסית מאד, איך צורת החיים מעיקרא. זה לא איך לפטור בעיות, איך לכבות שרפות, ואיך לאדם יש נקודת קושי והוא מרגיש שצריך להתמודד איתה והוא בא לפטור אותה, לא זה השאלה בכלל. השאלה היא מעיקרא מעיקרא מעיקרא מעיקרא מה האדם עושה.

אני הייתי פעם באיזה שהוא מקום שהיה שם בחורים שירדו מהדרך רח"ל, אז אמרתי להם את מה שאמרתי. ניגש אלי אחד מהבחורים לאחר מכן, אז הוא אומר לי, זה הפתרון שאתה נותן לאחר שנפלתי, מה הפתרון שהייתה נותן לפני שנפלתי.

אמרתי לו אותו פתרון בדיוק, אתה מעולם לא נפלת, אף פעם לא היית בדרך. יש לנו הרבה שאלות של אנשים שיורדים מהדרך, אף אחד עוד לא ירד כמעט מהדרך, הוא מעולם לא היה שמה.

השאלה היא מאיזה מקום האדם יוצא שהוא מסתכל על החיים, מאיזה מקום הוא מבקש, ומאיזה מקום הוא רוצה לפעול, ומאיזה מקום הוא רוצה לבכות באמת.

המקום הפנימי, שהוא האמיתי, שהוא צורת החיים האמתית, היא מחייבת השקעה של חיים, היא מחייבת דרך, היא לא עוזרת בשעה שבאים לשמוע שיעור, ואפילו לא שלוש שיעורים רצוף, עם קצת הפסקות, זה לא יעזור אף פעם. זה יעזור אולי לבן אדם שיחליט מכאן ואילך לעצור את כל החיים כולם, ולהתחיל לעשות חשבון נפש מעיקרא, ולבנות אותם בצורה נכונה מהתחלה.

משל למה הדבר דומה, שיש בנין רעוע לגמרי, הורסים אותו, ובונים מנקודת התחלה. פועל יוצא של דברים שנאמרים הוא אחד, האם בן אדם למעשה חושב על הדברים, מתבונן בהם, ומוכן לנסות לבנות את החיים באופן שונה.

משל להבדיל למה הדבר דומה, משל קיצוני, אדם רח"ל התחתן ואחרי החתונה התברר לו שהאשה לגמרי חולה בנפשה באופן מוחלט, לא בעיות קטנות, לא שייך בכלל לחיות. הוא הולך לרב, והרב מסתפק האם מעיקרא הקידושין חלו בכלל מרוב שזה מקח טעות, לחומרא הוא נותן גט, לחומרא הוא נותן גט. הפעולה הזו עכשיו שהוא פועל, הוא מתנתק מצורת חיים שהוא בחר לעצמו עם מישהי מסוימת, ועכשיו הוא בוחר לעצמו חיים אחרים. החיים האחרים האלה, הוא מתחיל אותם עכשיו מתחלתם, הוא עוזב את מה שהיה כאן לפני כן, ועכשיו הוא נכנס לחיים חדשים.

צריך להבין דבר פשוט, ופשוט מאד, ועוד יותר מפשוט מאד, אף אחד מאתנו כאן לא בן שנה ולא בן שנתיים ולא בן שלוש, וב"ה כל אחד מאתנו שמע דרשות, פעם יותר אמיתים, פעם פחות אמיתים, אבל בודאי גם דברים אמיתים. אם אדם לא לוקח את החיים מעיקרא ומשנה אותם מנקודת השורש שלהם, אז הוא אף פעם לא יצליח.

הכי פשוט לומר לבן אדם, זה לא כל כך קשה, זה דבר קל, מספיק לעשות מעט, קובץ על יד הרבה, היום מעט ומחר מעט ולבסוף זה נקנה. זה נכון, כל אלו הם דברי חז"ל, אבל הני מילי לאדם שהולך בדרך הנכונה. בלשון רבינו יונה זה נקרא מתייבב על דרך לא טוב.

משל למה הדבר דומה, אדם רוצה לחסוך חסכון שיהיה לו בעז"ה לימי הזקנה, שהוא יהיה בן ששים וחמש, ששים ושבע, שיהיה לו מאיפה לחיות. הוא עושה קופה קטנה, כל יום הוא שם שם שקל, שלוש מאות ששים וחמש יום בשנה, כפול עשר שנים, כפול ארבעים שנה, נו, יכול להגיע לסכום, וגם זה מעט, אבל הוא עוד יכול להגיע לאיזה שהוא סכום. אבל מה קורה אם בקופה הזו יש חור, עליו נאמר קובץ על יד הרבה שפרוטה לפרוטה מצטרפת? לא. הפרוטה הראשונה שהוא שם כבר לא קיימת, והשניה גם לא קיימת, אז מה יצטרף זה עם זה, שום דבר לא מצטרף זה עם זה.

הצטרפות זה עם זה זה הני מילי שאדם יש לו כלי נכון, יש לו צורה נכונה, עכשיו הוא פועל עוד מעט ועוד מעט, ולאט לאט הוא בונה את הדברים. אבל אם הצורה מעיקרא היא איננה נכונה, יעברו אלף שנה והוא לא יגיע כמעט לנקודה של התחלה.

יכול להיות שהאדם פועל בחיים שלו הרבה, הרבה מאד. אני שאלתי אדם אחד השבוע, הוא אדם שפעל הרבה מאד דברים לטובת הציבור, שאלתי אותו תגיד לי את האמת, כל הפעולות הללו שעשית, אתה מרגיש שהלב שלך יותר טהור מהם? הוא אומר לי לא, אני מרגיש שיש לי שכר בגן עדן.

אדם פועל כל כך הרבה, אבל לא בצורה הנכונה, אז הלב שלו לא משתנה כמעט כלום. הרי אדם יכול להתפלל עשר שנים, ועשרים שנה, להניח תפילין עשר שנים ועשרים שנה, האם הלב באמת השתנה. אם לא, עליו לא נאמר קובץ על יד הרבה, כל יום מעט.

ודאי שלא עליך המלאכה לגמור, ואי אתה רשאי להיבטל ממנה, אבל הני מילי שאדם הולך בדרך הנכונה. דרך הנכונה זה דרך שעוקרת מהאדם את הרוע ומגלה אצלו את הטוב, לא דרך שהוא רק עושה וחושב, אלא דרך שבונה אותו. גם שבונים לוקח הרבה זמן, ובונים לבנה על גבי אריח, אריח על גבי לבנה, וזה דבר מאד איטי. אבל האם הוא נמצא באמת בתהליך של בנין, או שהוא בונה את חייו על מים קפואים שבשעה שיפשירו כל הבנין מעיקרא נפל.

המשגיח של פונוביז', ר' יחזקאל לווענשטיין ז"ל אמר, ישנם אנשים שיושבים ושומעים אותי כבר עשרות שנים, כך הוא אמר, והם עדיין לא מתחילים להבין מה אני רוצה. יושבים ושומעים אותו כבר עשרות שנים, הרי בא נבין, לא היה מדובר באנשים שאין להם מה לעשות וכל שבוע יש להם זמן מיותר ומשעמם להם, אז היו מגיעים לשיבה לשמוע את השיחות, לא. הם

השקיעו, הם התאמצו, יש להם הרי משפחה, יש להם ילדים, יש להם טרדות, הם היו מגיעים, ואפילו הכי הוא אומר שהם שומעים כבר כמה עשרות שנים, והם עוד לא מבינים מה הוא רוצה, לא מבינים מה הוא רוצה.

מה כוונת הדבר שהם לא מבינים מה הוא רוצה. אם בן אדם לא עובד על עצמו באמת לטהר את הלב שלו, באמת לטהר את הלב שלו, כל מה שהוא יקרא, כל מה שהוא יבין, כל מה שהוא יתפלל, זה נכנס לכלי הלא נכון. הלב שלו חסום, הלב שלו אטום, או כמעט חסום, או כמעט אטום, וכל מה שנכנס נכנס לאותו מקום, אז הדברים לא פועלים אצלו.

כל אחד מהזמנים הללו שהקב"ה נתן לאדם, שעכשיו אנו עומדים במצב של ערב תשעת הימים, זה עוד פעם רק הזכרה בלבד לאדם, האם הוא רוצה לחפש את אותה אמת ולבנות את החיים מעיקרא, או לא. הבנין הוא בנין שלם, כמו שבנין בית המקדש בכדי לבנות אותו לוקח הרבה מאד זמן, גם בנפש זה לוקח הרבה מאד זמן, אבל השאלה אם אנחנו מתחילים לבנות אותו בצורה הנכונה, זו עומק נקודת השאלה.

בכדי שאדם יוכל לבנות את עצמו, הוא חייב לעצור את מהלך הרגלו, הוא חייב לעצור את החיים, הרי כל פעם שאדם רח"ל יושב שבעה, או זמן אבילות תשעת הימים רק ממעטים בעסק, אבל מגיע תשעה באב עצמו, אסור לאדם אפילו ללמוד, אז מה הוא יעשה. אז ב"ה יש קול הלשון, כל הקווים קורסים כל שנה מרוב כמות של אנשים שרוצים להקשיב, אבל לשם מה היום הזה ניתן בעצם, הרי אסור לעשות מלאכה, אסור ללמוד, אז מה צריך לעשות אז? ודאי כפשוטו, שיחשוב על חורבן הבית.

אבל בעומק, יש כאן כח שבא ללמד את הבן אדם לעצור את החיים, לעצור, לעצור אותם. אדם יושב שבעה, יש לו שבעה ימים שהוא צריך לעצור את החיים, כמובן שזה לא תמיד מועיל, לפעמים יש שם הרבה מנחמים וכדומה שהוא עוד יותר טרוד מיום רגיל. האבלות הזו שאדם אסור במלאכה, אסור בתלמוד תורה, הוא אסור, כלומר מחמת שהוא צריך להעמיד את עצמו במקום שהוא עוצר את הכל, הוא עוצר את הכל, אפילו את הדבר השורשי ביותר שיש שקוראים לו תלמוד תורה.

הרי ההגיון הפשוט היה אומר שהאדם יעצור את הכל אבל עד הלימוד תורה. תשעה באב, פקודי ה' ישרים משמחי לב, הוא צריך גם להפסיק ללמוד, חוץ מהדברים שהם לצורך היום, ודברי אבלות. הוא עוצר את כל החיים לגמרי. כאן נקודת סוד ההתחלה החדשה שיכולה להתחיל.

סוד ההתחלה שיכולה להתחיל מחדש אם אדם עוצר את חייו, הוא עוצר את החיים, ומשם הוא מתחיל לחשוב מעיקרא איך לבנות חיים חדשים. זה לא לעצור ליום אחד את החיים ומחר להמשיך מאותו מקום שהפסקנו אתמול, אם כך לא הועלנו כמעט כלום. זה לעצור את החיים, להתבונן, מתוך אותו מקום שיש לאדם זמן פנוי, שיש לו שקט, שהוא לא טרוד, שהוא לא עסוק, משם בעצם הוא חושב, משם בעצם הוא מתבונן. ומאותו מקום פנימה בנפש האדם, משם הוא יכול להתחיל התחלה חדשה, אבל קודם צריך לעצור באמת את החיים, לא להשאיר אותם במצב שהוא רץ כהרגלו ואז אין לו זמן לחשוב, אין לו מקום פנוי בנפש לחשוב, וממילא הוא לא יכול להגיע למקום תכליתו.

הימים הללו, שהם זמן שהאדם צריך למעט בעסק, שהם זמן שאדם מפנה את עצמו מישובו של עולם, הם זמנים בעצם לתת לאדם זמן להתבוננות, זמן למחשבה, זמן לעצירת החיים, וזמן לבדיקה מעיקרא איך אני מסדר חיים חדשים באמת. זה לא זמן בכדי שבאותו זמן אדם יחפש לעשות את מה שמותר, וזה לא זמן רק שהוא ילמד את מה שמותר, זה זמן שהאדם צריך לעצור את החיים בעצם, לעצור אותם, לעצור.

העצירה של החיים, אם היא אמיתית, ואם יש לבן אדם קורטוב של בקשת אמת בתוכו, מכאן ואילך הוא צריך לבנות בנין חדש. הבנין החדש שהאדם צריך לבנות מאותו מקום של שקט, זה לקבוע לו זמנים קבועים של עצירת החיים, להבין את המהלך הפנימי של החיים, לא כמו התפיסה הפשוטה שאנשים חושבים שהכל ידוע רק צריך לקיים, לא, התפיסה העמוקה של החיים היא נעלמת. אמר לי אדם גדול שכבר בגלגול הזה הוא כבר עבר כמה וכמה גלגולים, לא שהוא עבר מדירה לדירה, גם זה קרה אצלו, אלא בעומקי תפיסת נפשו כל פעם הוא כאילו נולד מחדש כאשר הוא גילה תפיסה פנימית יותר לחיים.

העמקה מגיעה ממקום של שקט, ממקום של התבוננות, משם האדם מסתכל על הדברים אחרת, והוא מגלה תפיסה אחרת לחיים, ומשם הוא בונה. משם הוא בונה צורת חיים של שבירת הרצונות הפרטיים וגילוי הרצון האלוקי האמיתי בתוכו.

מי שיש לו מנגינת אמת בנפש, הדברים מהסוג הזה הם ערבים עליו מאד, הוא יכול לשמוע אותם עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם ועוד פעם, לא מצד הדברים, אין כאן הרבה חכמה, אבל יש כאן הרבה אמת, ומי שהאמת בנפש בוערת אצלו, אז יש לו צליל פנימה שרוצה לשמוע דברי אמת.

הצליל של האמת, הבקשה של האמת פנימה, היא זו שיכולה לשנות את האדם, להפוך אותו מהקצה אל הקצה, אבל להיות באמת אמיתי עם עצמו, מי שמאמין שבדרך שהוא הלך עכשיו הוא רואה את ההתקדמות יום יום, הוא רואה את העלייה יום יום, הוא רואה את טהרת הלב יום יום, הוא רואה את ההשגה בתורה יום יום איך הוא עולה, אדרבא שימשיך בדרכו אולי.

אבל מי שרואה שהדברים אינם משנים אותו כל צרכו, הרי שהוא צריך לחזור חזרה לדברי רבותינו, לא לדברי, אלא לדברי רבותינו, לעצור את חייו, לעצור את החיים, יום יום, לשבת עם עצמו בשקט, יש זמן, ובודאי שיש זמן, ואם אין זמן, זה גופא החורבן הנפש הפרטית שלו, שאין לו זמן. מאותו מקום שקט פנימה להתבונן מהי התכלית, להתבונן מהי העבודה שלי, להתבונן האם אני מטהר את לבבי יום יום, מתיישר יום יום לא בייסורים קשים וסיגופים, אלא מתיישר בדברים קלים של שבירת הרצון, אבל שובר את רצונותי יום אחרי יום בעקביות. בונה מהלך של סתירת זקנים בנין, סתירת זקנים, שבירת הרצון, הם הבנין. ועי"כ להגיע אותו מקום טהור פנימה.

בית המקדש כמו שאומרת הגמ' במסכת בבא בתרא, נקרא אורו של עולם, מאז שנחרב בית המקדש, כבה אורו של עולם, כך אומרת הגמ', כבה אורו של עולם, האור נחשך. מה האדם עושה בחושך, בחושך יש לאדם זמן לשבת, לחשוב, להתבונן. היום, כבר אין לנו כמעט חושך, זה לילה כיום יאיר מצד הקליפה, אבל מצד התפיסה הפנימית כאשר יש חושך, יש זמן לעצור ולחשוב, מה קורה שנחרב הבית ונחשך אורו של עולם.

זה זמן לאדם לעצור את חייו, להתבונן, להעמיק, אבל לא רק בתשעה באב, ולא רק בתשעת הימים, זה לא יעזור כמעט כלום, זה יעזור אם האדם יעצור את חייו בתמידיות יום יום עם עצמו, קבוע ממש, כמו שהוא מניח תפילין כל יום חוץ משבת ומועדים, כמו שהוא מתפלל כל יום, כמו שהוא אוכל כמעט כל יום, והוא יושן כל יום, כך הוא מפנה לעצמו זמן של התבוננות ושקט. הוא בודק את התכלית, הוא בודק אם עבודתו היא נכונה, ואם היא לא נכונה אז הוא משנה אותה, אבל הוא בונה מהלך של חיים שמטהר לו את נקודת הלב.

זו הנקודה האמתית של החיים! ודאי שטהרת הלב בכללות באה מקיום מצוות ועמל התורה, אבל בפרטות היא באה מביטול הרצונות של האדם עד שהוא מגלה רצון אחד בלבד - "לעשות רצוןך חפצתי".

מאותו מקום פנימה שהאדם מגיע לשקט הפנימי הזה, לרצון כמעט היחיד באותו מקום בנפש, משם הוא מגיע למקום של בכי אמיתי. הבכי שמגיע משם הוא בכי של טהרה, הוא כביכול בכי שמגיע מבכיו של בורא עולם שמצטער על בניו שרחקו ממנו, "אוי לאב שבניו גלו מעל שולחנו".

זה הבכי שאליו אנו צריכים להגיע בתשעה באב, ובעומק יותר לאו דוקא בתשעה באב. זה בכי שמגיע מנפש רגועה, זה בכי שמגיע מנפש טהורה, זה בכי שמגיע מלב שהרע שבו חלל, הוא נחסר, הוא לא קיים.

מאותו מקום האדם בוכה בכי של אמת, מאותו מקום האדם בוכה בלי להתאמץ, הוא בוכה בדרך ממילא, כיתום שמתו מוטל לפניו שהוא בוכה בדרך ממילא בלי להתבונן.

זה המקום האמיתי שלשם אנחנו צריכים להגיע, וזו עבודת חיים, זה לא עבודה לתשעת הימים הללו בלבד.

הבחירה נתונה לכל אחד ואחד. הקב"ה נותן לכל אחד חיים, הוא נותן לאדם בחירה מה לעשות איתם. כל יום ויום בכוחו של האדם להחליט באמת לשנות את החיים מעיקרא, כמו שרבים בעלי התשובה שעזבו יום אחד את העולם החיצון ונכנסו לעולמה של תורה, כך גם אם האדם נכנס כבר לעולמה של תורה הוא יכול לשנות מעיקרא את החיים בתוכו.

אין אדם שלא יכול, ודאי שלא תמיד זה קל, ולא נוח, אבל הבחירה נשארה ביד האדם, אם אדם יודע בנפשו שעבר עוד שנה ועוד שנה ועוד שנה, אנו עוד לא מדברים על בית המקדש הכללי, אבל אנו מדברים על האדם הפרטי בנפשו. אם הוא לא הגיע למקום שנוכחות ה' ממלא אצלו את הלב ואת המח, אם הוא לא מרגיש שהוא הגיע למקום שהרצונות שלו הם לא רצונות של אמת, הרצון האמיתי שלו הוא רק הרצון האמיתי לגלות את רצון בוראו, אז הוא מוכרח לשנות דבר יסודי, הוא מוכרח לבנות מעיקרא צורת חיים אחרת.

אני מאד מאד מקוה שהדברים יובנו בצורה האמתית שלהם, בצורה הנכונה שלהם, לא כדרשה, לא כהתעוררות, ולא כהכנה לתשעת הימים, אלא כדרך חיים לכתחילה מעיקרא איך לבנות את צורת החיים.

נעמוד עכשיו כאן, בעז"ה אחרי זה ננסה לגעת בחורבן הכללי, ובבנין הכללי, שיהיה במהרה בימינו, אמן.

- [\[בין המצרים\]](#) 1]

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur> בין-המצרים-002-משנכנס-אב-ממעטים-בשמחה-תשע

Links

[1] <http://bilvavi.net/bein>